

במשנתנו בקניה זו ובשניהם יד הקדש על העליונה.

האופן הראשון הוא שהיו קונים בכל יום מה שהיו צריכים, [ולא היתה כאן הקדמת מעות, ולא הקדמת סחורה, אלא בכל יום שילמו על מה שקנו בו ביום].

ומבואר, שלא היו קונים בכל יום לפי המחיר שנקבע באותו יום, אלא היו קונים מאלו שנתחייבו לתת להם במחיר שנקבע אחת לחודש, ופעם בשלושים יום היו משערים את הלשכה, כלומר קובעים שער למחיר היין והשמן והסולת לשלושים יום הבאים, וכל אותם שלושים יום, לא היו המוכרים יכולים להעלות את המחיר, ודווקא להעלות את המחיר לא היו יכולים, אבל אם הוזל המחיר, הם נותנים במחיר הזול.

והאופן השני הוא, שהיו נותנים מעות לספקים בשעת הקציר, על מנת שיספקו להם כל השנה כנגד המעות.

ומבואר, שאם לאחר מכן נתייקרה הסחורה, הקדש זכה לכל השנה כפי המחיר שהיה בשעת נתינת המעות, כי הקדש קונה בכסף, ומשעת נתינת המעות, זכה הקדש בסחורה כפי המחיר הזול של אותה שעה.

ומכל מקום, אם הוזלה הסחורה, יד הקדש על העליונה לקבל כל השנה כפי המחיר הזול של שעת קבלת הסחורה, והסיבה לכך, שלא יהא הקדש גרוע מהדיוט, שקונה רק בשעת משיכת הסחורה.

ודבר נוסף שבו יד הקדש על העליונה, שעד שלא קרב מה שמכרו הספקים, אין להחשיב את הקדש כמי שקיבל את הסחורה, ולכן, אם התליעו החיטים או החמיץ היין ברשות הקדש, על הספקים לתת אחרים תחתיהם, ואין הספקים זוכים במעות זכיה גמורה, עד שיקרב מה שמכרו.

ומכל מקום שנו בברייתא בשם רבי שמעון, שהקדש היה נותן להם את מעותיהם, ואינו חושש שמא תארע תקלה בסחורה, ויהיו צריכים להשיב, כי כהנים זריזים הם, ואין לחוש שיפסלו.

סליק פרק התרומה